

A Pécsi Ítéltábla a dr. Láng Livia ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **I.rendű felperes neve** (I.rendű felperes címe) I. rendű és **II.rendű felperes neve** (ugyanottani lakos) II. rendű felpereseknek - a dr. Sándor Attila ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Törvényszéken indított perében a 2015. április 22. napján kelt 12. sorszámu ítélet ellen a felperesek részéről 13. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja.

A költségek viselésére vonatkozó részében részben megváltoztatja, és a felperesek által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét az I. rendű felperes esetében 250.000 (kettőszázötvenezer) forintra, míg a II. rendű felperes esetében 50.000 (ötvenezer) forintra leszállítja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek az I. rendű felperes 100.000 (százezer) forint, a II. rendű felperes 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az I. rendű felperesnél nem kívánt terhessége miatt 2008. december 11. napján terhesség megszakítást, majd laparotómiát végeztek az alperesi kórházban. A 2008. december 30. napján kelt, és az alperes által 2009. január 9. napján átvett levélben az I. rendű felperes jogi képviselője útján kárigényt jelentett be a műtét hibás elvégzése miatt. Az I. rendű felperes feljelentése nyomán az Sz. Rendőrkapitányság 2009. november 30. napján ismeretlen tettes ellen nyomozást rendelt el maradandó fogyatékoságot okozó, foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétségének megalapozott gyanúja miatt. Az Sz. Városi Ügyészség a 2012. augusztus 22. napján kelt B..../17-I. számú határozatával a nyomozást megszüntette, mert a cselekmény nem bűncselekmény. A nyomozást

megszüntető határozattal szemben a II. rendű felperes részéről benyújtott panaszt a Megyei Főügyészség a 2012. november 30. napján kelt NF.B...../9-I. számú határozatával elutasította. 2010. október 27. napján a II. rendű felperes az alperest tájékoztatta arról, hogy más ügyekben milyen tartalmú egyezség született, amelyről írásbeli feljegyzés is készült.

A felperesek 2014. november 5. napján benyújtott keresetükben az alperest vagyoni és nem vagyoni káraik megtérítésére kérték kötelezni.

Az elsőfokú bíróság az alperes elévülési kifogását alaposnak találta, ezért a keresetet elutasította, és az I. rendű felperest 375.000 forint, a II. rendű felperest 75.000 forint elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezte. Határozatának indokolása szerint a felperesek követelése tekintetében az elévülés az I. rendű felperes kórházból való távozásakor, 2008. december 19. napján megkezdődött, amelyet a 2009. január 9. napján átvett ügyvédi felszólítás megszakított. Az I. rendű felperes részéről ismeretlen tétessel szemben tett feljelentés, és az annak nyomán megindult nyomozati eljárás azonban az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az elévülés megszakítására nem volt alkalmas, ugyanis bármely cselekmény ilyen joghatást csak abban az esetben válthat ki, ha annak címzettje közvetlenül az a személy, akivel szemben a kártérítési igényt a jogosult érvényesíteni kívánja. A kártérítési jogviszony alanya az alperes, az I. rendű felperes feljelentése nyomán indult büntetőeljárás viszont nem az alperes személyére vonatkozott. A büntetőeljárásra figyelemmel legfeljebb az elévülés nyugvása lenne megállapítható, amelynek ugyanakkor jelentősége nincsen, mert a nyomozást megszüntető határozat ellen bejelentett panasz elutasítása tárgyában született, 2012. november 30. napján kelt határozat meghozatalának időpontjában az elévülési idő még nem telt le, és abból egy évnél több volt hátra. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a 2010. október 27-ei eljárás sem eredményezhette az elévülés megszakadását, az ugyanis nem minősül sem írásbeli felszólításnak, sem pedig a felek egyezségi tárgyalásának. Az ügyvédi felszólító levél átvétele folytán félbeszakadt elévülés 2009. január 10. napján ismét elkezdődött, ezért a felperesek keresetüket 2014. november 5. napján az elévülési idő lejártát követően terjesztették elő, amelynek így érdemi elbírálására nem kerülhetett sor. Az elsőfokú bíróság az alperes részére megállapított ügyvédi munkadíjat mérsékelte, arra figyelemmel, hogy bár a pertárgyérték jelentős volt, az ügyben bizonyítást lefolytatni nem kellett.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperesek fellebbeztek, amelyben annak megváltoztatását, és keresetük teljesítését kérték. Felvetették az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének indokoltságát is, arra tekintettel, hogy az elsőfokú bíróság az elévülés kérdésében téves álláspontot foglalt el, így a bizonyítási eljárást le kell folytatnia. A fellebbezésben foglaltak szerint az Sz. Rendőrkapitányságon folyamatban volt büntetőeljárást megindító feljelentés attól függetlenül írásbeli felszólításnak minősül, hogy nem bíróság, hanem más hatóság előtt történt, így az elévülés megszakadását eredményezte. A nyomozati eljárás ugyan ismeretlen tettes ellen folyt, azonban a büntetőeljárás címzettje egyértelműen az alperes, illetve az alperes orvosai voltak. Ezen túlmenően több alkalommal egyeztetést

folytattak az alperessel, így 2010. október 27. napján is, amely mint egyezségi tárgyalás ugyancsak alkalmas volt az elévülés megszakítására. Hivatkoztak az elévülés nyugvására is, ugyanis mindaddig, amíg a feljelentés elutasításáról tudomást nem szereztek, menthető okból nem tudták követelésüket érvényesíteni. Külön támadták a terhükre megállapított elsőfokú perköltség összegét, mert álláspontjuk szerint az alperesi képviselő által ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára figyelemmel az eltúlzottnak tekinthető.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés a per főtárgya tekintetében alaptalan, míg a költségek viselését érintő részében részben alapos.

Az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen megállapított tényállást a másodfokú bíróság kiegészíti azzal, hogy az I. rendű felperesnél 2008. december 11. napján történt beavatkozásnál megsérült a jobb oldali méh körüli kötőszövet, ezért azonnal hasmegnyitós műtétet végeztek. Ennek során a méhet kiürítették, a jobb oldali sérült méhfüggelékelt eltávolították, és a sigmabélen lévő sérülést három rétegben elvarrták.

Az I. rendű felperes 2009. november 26. napján tett feljelentést az Sz.Rendőrkapitányságon ismeretlen tettes ellen.

A tényállás fenti kiegészítése ellenére is egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által levont jogi következtetésekkel, és a keresetet elutasító érdemi döntésével.

Az elsőfokú bíróság a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) 50.§-ának (1) bekezdése folytán alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (1959. évi Ptk.) 324-326.§-ai alapján helyesen állapította meg, hogy a felperesek a Pp. 164.§-ának (1) bekezdésében írt kötelezettségük ellenére sem az elévülés megszakadását, sem pedig annak nyugvását nem bizonyították.

A kiegészített tényállásból következően az I. rendű felperes károsodása a műtét napján bekövetkezett, így az 1959. évi Ptk. 360.§-ának (1) bekezdése és 326.§-ának (1) bekezdése alapján az elévülés már ebben az időpontban megkezdődött. Mindennek meghatározó jelentősége ugyanakkor nem volt, mert az alperes által 2009. január 9. napján átvett, a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás az elsőfokú bíróság helyes megállapítása szerint az elévülést az 1959. évi Ptk. 327.§-ának (1) bekezdése alapján megszakította, majd az 1959. évi Ptk. 327.§-ának (2) bekezdése értelmében az elévülés ezt követően újból megkezdődött.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával is, hogy a 2009. november 26. napján tett feljelentés sem a követelés írásbeli felszólításának, sem pedig a követelés bírósági úton való érvényesítésének nem

tekinthető, így az elévülés megszakítására nem alkalmas. A bírói gyakorlat szerint a követelés bírósági úton való érvényesítésének körébe nem tartozik a büntetőeljárás kezdeményezése, mert abban nem az alperessel szembeni igényérvényesítés történik (BH 2011.334.). Különösen igaz ez a perbeli esetben, amikor is a nyomozás ismeretlen tettessel szemben folyt, az eljárás bírósági szakba nem került, és az alperes, mint jogi személy büntetőjogi felelősségének megállapítása szóba sem jöhetett.

Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy az 1959. évi Ptk. 327.§-ának (1) bekezdésében írt jogcselekmények mindegyike személyhez kötött, címzett jognyilatkozat (1/2007. Polgári jogegységi határozat 3. pont). Az elévülés megszakítására ugyanis csak olyan cselekmény alkalmas, amelynek folytán a kötelezett írásban értesül arról a követelésről, amelynek kiegyenlítését tőle igénylik. Az ismeretlen tettes ellen tett feljelentés, az ilyen eljárásban esetlegesen előterjesztett polgári jogi igény tehát az elévülés megszakítására nem alkalmas. A bírói gyakorlat mindezt olyannyira szigorúan alkalmazza, hogy a bírósághoz benyújtott keresetlevél sem alkalmas az elévülés megszakítására, ha abban a felperes nem jelöli meg egyértelműen, hogy igényét alperesként kívül szemben érvényesíti.

Az 1959. évi Ptk. 327.§-ának (1) bekezdése az elévülést megszakító ténynek tekinti a követelés megegyezéssel való módosítását, ideértve az egyezséget is. A perbeli követelés tárgyában a felek között egyezség nem jött létre, a 2010. október 27. napján felvett feljegyzés alapján még az egyezségi tárgyalások ténye sem rögzíthető egyértelműen. Meghatározó jelentősége ugyanakkor ennek sincsen, mert az egyezségi tárgyalások csak az elévülés nyugvását eredményezhetnék, a feljegyzésben megjelölt időpontban azonban az elévülési idő még nem telt el, és abból egy évnél több volt hátra.

A büntetőeljárás megindítása az elévülés nyugvására sem vezetett. Ez ugyanis nem tekinthető olyan menthető oknak minősülő akadálynak, amelynek következtében a felperesek a követelésüket objektív okból ne tudták volna érvényesíteni. A büntetőeljárás kezdeményezése ugyanis az alperessel, mint egészségügyi szolgáltatóval szemben a kártérítési per megindítását semmilyen módon nem akadályozta.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül állapította meg, hogy a keresetlevél 2014. november 5. napján történt előterjesztésekor a felperesek követelése elévült, ezért a kártérítési igény érdemi vizsgálatának nem volt helye.

Részben találta alaposnak a másodfokú bíróság az elsőfokú perköltség összegének mérséklésére irányuló fellebbezési kérelmet. Az elsőfokú bíróság az I. rendű felperes esetében 25.708.000 forint, míg a II. rendű felperes tekintetében 5.000.000 forint pertárgyérték alapulvételével a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet (R.) 3.§-a (2) bekezdésének a) és

b) pontja alapján megállapítandó elsőfokú perköltség összegét az R. 3.§-ának (6) bekezdése alapján mérsékelte. Az elsőfokú bíróság a perben mindössze két tárgyalást tartott, amelyeken az alperes képviselője jogi álláspontját szóban terjesztette elő, írásbeli beadványt nem készített, bizonyítás felvételére nem került sor, ezért a másodfokú bíróság a jelentősebb pertárgyérték mellett is az indokolt és elvégzett ügyvédi munkára figyelemmel az elsőfokú perköltség összegét az I. rendű felperes esetében 250.000 forintra, míg a II. rendű felperes tekintetében 50.000 forintra leszállította.

Mindezen indokok alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgyát érintő részében a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta, míg a költségek viselésére vonatkozó részében részben megváltoztatta.

A felperesek fellebbezése túlnyomó részében sikertelen volt, ezért a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján kötelesek az alperesnek ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget fizetni. Ennek összegét a másodfokú bíróság az R. 3.§-a (2) bekezdésének a) és b) pontja, valamint (5) és (6) bekezdése alapján állapította meg. A felperesek személyes költségmentességben részesültek, így a fellebbezési eljárási illetéket a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (1) bekezdése és 14.§-a alapján az állam viseli.

Pécs, 2015. október 22.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Kutasi Tünde s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró

A kiadmány hitelével: